

Πώς να γράψεις

Μου το 'δωσε η κολλητή μου. Με έβαλε μάλιστα να της ορκιστώ πως είναι μετ' επιστροφής (ξέρει πόσο χάλια τα πάω με τη συνέπεια). Έδωσα τον όρκο μου και το παρέλαβα. Κίτρινο εξώφυλλο, μια γραφομηχανή να μοστράρει στο κέντρο του κάβερ και μεγάλα γράμματα στον τίτλο να 'ναι εμφανές το θέμα: «Πώς να γράψεις». Γραμμένο -και αυτό είναι το ξεχωριστό του- με τη γλώσσα της Μανίνας Ζουμπουλάκη που είναι άμεση, μπιτάτη και με πολύ χιούμορ, λες και έχεις καλέσει μια φίλη σου να τα πείτε και 'κείνη

σε πλακώνει σε ένα, επί της ουσίας, μπλαμπλα. Έτσι γράφει η Μανίνα γι' αυτό ανέκαθεν λάτρευα τη γραφή της. Γιατί έχει ρυθμό και ψυχή μαζί και γιατί ξέρει τι της γίνεται. Με έπιασε, που λέτε, μια αγωνία, κλείστηκα σχεδόν όλο το Σαββατοκύριακο στο σπίτι να το διαβά-

ζω με μανία, με εκνεύριζε ακόμα και το σκυλί που ήθελε βόλτα, «δεν βλέπεις ρε βλαμμένο ότι διαβάζω» ήθελα να του πω, αλλά δυστυχώς ακόμα δεν μιλάω τη γλώσσα των σκυλιών και έτσι υποχωρούσα στα αναγκαστικά διαλείμματα. Δεν ξέρω γιατί με έπιασε τόση πρεμούρα, ίσως γιατί στο βάθος ήθελα να μου απενοχοποιήσει κάποιος όλα εκείνα που με κυριεύουν όταν το νιώθω πως ήρθε η ώρα να στρωθώ στο γράψιμο. Τι εννοώ; Πως δεν καταλαβαίνω Χριστό. Αυτό εννοώ. Όταν είναι η στιγμή που κάτι περίεργο μου τρώει το μυαλό, τότε είμαι πανέτοιμη να «εγκαταλείψω» για λίγο και γκόμενο και φίλους και οικογένεια και να ζητήσω απομόνωση (συν άφεση αμαρτιών από όσους προανέφερα). Με πιάνει μάλιστα και μια δια-

στροφή που κάποτε με τρομάζει, δηλαδή κρατάω ένα μπλοκάκι και σημειώνω ακόμα και μια φράση που θα μου πει η μάνα μου αμέριμνα την ώρα που τρώμε μεσημεριανό. Ξαφνικά οι κοντινοί μου άνθρωποι μετατρέπονται σε ένα είδος προς μελέτη και παρατήρηση, κλέβω μέχρι και χειρονομίες τους, αποστηθίζω τις ατάκες τους, ακούω τις ίδιες ιστορίες που άκουγα για χρόνια και ενώ για χρόνια τις βαριόμουνα τώρα μου φαίνονται ενδιαφέρουσες γιατί ήδη τις φαντάζομαι σε bold παραγράφους. Άσε που στο βάθος δεν με ενδιαφέρει ποσώς οτιδήποτε δεν μου χρησιμεύσει σαν υλικό, τίποτα, ούτε ειδήσεις, ούτε τρώικες, ούτε αν πέσει η στέγη του σπιτιού μου και με πλακώσει. Κανονικό τριπάκι. Γι' αυτό και τρελάθηκα όταν είδα το βιβλίο της Μανίνας, είπα πως δεν μπορεί κάπου θα εξηγήει αυτό το σύνδρομο και κάπως θα με απαλλάξει από το κουσούρι (δηλαδή θα μου το ονοματίσει αλλιώς). Θα μου πείτε εσάς γιατί πρέπει να σας αφορά η δική μου κρίση; Δεν χρειάζεται καθόλου να σας αφορά. Εκείνο όμως που σας αφορά είναι ότι το βιβλίο της Μανίνας είναι σούπερ έστω και δεν έχετε ποτέ σκοπό να γράψετε ούτε λέξη. Αν μη τι άλλο θα κατανοήσετε (άρα θα τους συμπονάτε περισσότερο) εκείνους που γράφουν ή έχουν όνειρο να γράψουν. Και επίσης είναι ένα διασκεδαστικό και χρήσιμο εγχειρίδιο για όσους ενδιαφέρονται για τη γραφή ως τέχνη ή χόμπι ή γιατί αγαπούν το βιβλίο. Για όσους γράφουν είναι ακόμη πιο χρήσιμο γιατί το λέει ξεκάθαρα πως... «Όταν γράφεις είσαι αντιστικός, κλεισμένος μέσα στο κεφάλι σου και αμφιβάλλεις κατά πόσο όντως γράφεις για να επικοινωνήσεις ή επειδή είσαι γκάγκανος». Τόσο απλά.

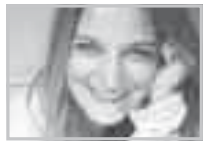
Info: Το βιβλίο της Μανίνας Ζουμπουλάκη «Πώς να γράψεις» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

Θέλω να μεταφέρω ιστορίες που τις ακούω με το αυτί του τρελού/ καλλιτέχνη/συγγραφέα/βλαμμένου

Μανίνα Ζουμπουλάκη

Ελένη Ξένου

eleni.xenou
@philelefttheros.com

ΓΕΩΡΓΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η νεαρή Κύπρια που βραβεύτηκε για τη φωτογραφία της στο 7ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Κύπρου μιλά για την ταινία της.

Τι σημαίνει για σένα αυτή η βράβευση; Με τιμά απόλυτα και με συγκινεί. Μου δίνει έμπνευση να συνεχίσω να δημιουργώ και πείσμα να βελτιωθώ.

Τι αφηγείται η ταινία "Dent de lion" και πώς ακριβώς δούλεψες τη φωτογραφία της; Μέσα από την ταινία συζητώ την ομορφιά της παιδικής αθωότητας και τον

χαμό της με φόντο τον πόλεμο. Στη φωτογραφία και στην εικόνα προσπάθησα να μεταφέρω μια εντύπωση ονειρική και παραμυθένια, καθώς ο μικρός πρωταγωνιστής προσπαθεί να ξεχωρίσει την εφιαλτική πραγματικότητα από το παιχνίδι. Επίσης, ορισμένα αντικείμενα λειτούργουν συμβολικά, μεταφέροντας

μηνύματα. Είναι τα πλαστικά παιχνίδια που μεταμορφώνονται σε θανατηφόρα όπλα, ο σπασμένος καθρέφτης, στον οποίο το παιδί προσπαθεί να αναγνωρίσει τη χαμένη του ταυτότητα, και το κράνος που συνδέει και χωρίζει τους δυο πρωταγωνιστές, καθώς στέκει σαν απομεινάρια μιας καταστροφής και μιας ζωής που χάθηκε.

Τι άλλο στοιμάζεις; Αυτά τη στιγμή δουλεύω ορισμένες ιδέες σεναρίων για την επόμενη μου ταινία και βρίσκομαι στο στάδιο δημιουργίας σκηνικών για ένα μικρό stop motion animation για την ιστοσελίδα μου.

@ Έλενα Πάρπα

ΙΔΕΟΚΟΜΕΙΟ

Υφυπουργείο Υποσχέσεων και Ανεκπλήρωτων Οραμάτων;

Το θέμα του Υφυπουργείου Πολιτισμού δεν είναι παίξε γέλασε. Δεν μπορεί να γίνει από τη μια μέρα στην άλλη, ούτε με «μπθενικό δημοσιονομικό κόστος».

Αρκετά διαβασμένος σχετικά με τις πραγματικές ανάγκες του θαλασσοδαρμένου τομέα του Πολιτισμού εμφανίστηκε στη συνάντησή του με ανθρώπους του χώρου, ο υποψήφιος ΠτΔ Νίκος Αναστασιάδης. Αυτές αφορούν κυρίως τις υποδομές και τη θεσμική- διοικητική ανασυγκρότηση, προκειμένου ο «αιώνιος ναυαγός» να βρει επιτέλους τον δρόμο προς την Ιθάκη. Ο ίδιος δεν άφησε την εντύπωση ότι θέλει να κάνει τον ειδικό επί του θέματος, αλλά επέλεξε να δείξει αποφασισμένος να παραγάγει σχετικό πολιτικό έργο. Όσο καλά κι αν τον προετοίμασε το επιτελείο του για τη συνάντηση αυτή, προφανώς δεν πρέπει να προσπάθησε καν να τον πείσει ότι θα χρειαστεί να πλασάρει την εικόνα του ειδήμονος και φιλοθέαμονα, του λάτρη και μαικιήνα των τεχνών και των καλλιτεχνών. Το πιθανότερο είναι, σε μια τέτοια περίπτωση, ότι θα γελούσαν και οι καρέκλες εκεί στο Caraffa Bastione.

Ωστόσο, αυτό είναι το τελευταίο που θα έπρεπε να ενοχλεί όσους ασχολούνται με τα του Πολιτισμού. Δεν είναι αυτές οι ιδιότητες και αρετές που θα έπρεπε να μας νοιάζουν. Εξάλλου, χορτάσαμε από φιλοθεάμονες και μυσταγωγούς Προέδρους, από «σχετικούς» και «ευαίσθητους» με την Τέχνη, η προηγηθείσα στάση και συμπεριφορά των οποίων γέμιζε με προσδοκίες όσους κόπτονται για τον Πολιτισμό, αλλά στο τέλος μείναμε όλοι με την όρεξη. Εδώ που φτάσαμε, η θεωρία των «καλών κι αγνών προθέσεων» που συγκρούστηκαν με το τέρας των «αστάθμητων οικονομικών αναποδιών» ακούγεται πιο γραφική κι από το Κελλάκι. Είναι προτιμότερο ν' ακούμε «στεγνές» πολιτικής και τεχνοκρατικής φύσεως προσεγγίσεις: έκαστος στο είδος του και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στην εκτελεστική εξουσία.

Ωστόσο, ο Αναστασιάδης δεν είναι ακόμη ο ανώτατος άρχων. Και η μόδα της εποχής επιβάλλει να κρατάμε όλοι μικρό καλάθι. Πόσω μάλλον όταν ο ομιλητής είναι ένας φιλόδοξος υποψήφιος και -θεωρητικά- φαβορί στην κούρσα των Προεδρικών. Το γεγονός από μόνο του βγάζει αβίαστα στη ράχη του μέσου ανοιχτομάτη ακροατή τ' αγκάθια της επιφυλακτικότητας. Η επίτευξη του -κακόηχου- «Μνημονίου Πολιτισμού» που εξήγγειλε ο υποψήφιος,

θεωρεί ότι προϋποθέτει την άμεση ίδρυση Υφυπουργείου Πολιτισμού. Το θέμα της Ενιαίας Αρχής Πολιτισμού, ενός ανεξάρτητου φορέα που θα ασκεί πολιτιστική πολιτική -η μελέτη για την οποία ξεκίνησε επί της προηγούμενης κυβέρνησης και ολοκληρώθηκε επί της απερχόμενης- έχει τοποθετηθεί στην παγωνιέρα. Και είναι φυσικό να έχει περίοπτη θέση στην ατζέντα για τα πολιτιστικά: αναμένεται να το ακούσουμε κι από τους άλλους υποψηφίους.

Ωστόσο, το θέμα του Υφυπουργείου Πολιτισμού δεν είναι παίξε γέλασε. Το θέμα έχει σκαλώσει περισσότερο στο κόστος λειτουργίας κι όχι στις νομικίστικες πτυχές του. Και είναι παράξενο που ο Νίκος Αναστασιάδης επιμένει ότι έχει θέσει ως απαραίτητη αρχή το μηδενικό δημοσιονομικό κόστος. Είχα γράψει παλιότερα, όταν το θέμα ήταν ξανά της μόδας, ότι αν κατεβάσουμε, απλώς, την ταμπέλα «Πολιτιστικές Υπηρεσίες» και στη θέση της να γράψουμε «Υφυπουργείο Πολιτισμού», εντάσσοντας και το Τμήμα Αρχαιοτήτων, καλύτερα να μην μπορούμε καν στον κόπο. Δεν χρειαζόμαστε ένα νέο γραφειοκρατικό τέρας που θα κάνει τον «τροχονόμο» στα πολιτιστικά δρώμενα.

Η νέα υπηρεσία που θα δημιουργηθεί πρέπει να είναι αυτή που θα θέσει τον πολιτισμό υπό στέρεα διοικητική και θεσμική βάση. Πρέπει να δίνει τις λύσεις κι όχι να εξελιχθεί σ' ένα νέο πρόβλημα. Γι' αυτό πρέπει να στελεχωθεί, να ενισχυθεί, να αποκτήσει τα εχέγγυα για να μπορεί να κάνει τις απαιτούμενες τομές. Αυτή πρέπει να είναι η εκκίνηση οποιασδήποτε συζήτησης προσβλέπει στη διέξοδο από το τέλμα στο οποίο έχει περιέλθει ο Πολιτισμός, λόγω αδιαφορίας, αδράνειας, ανικανότητας κι έλλειψης οράματος και πολιτικής βούλησης.

Γιώργος Σαββινίδης

savvinides
@philelefttheros.com

